

ВОНА ПІДНІМАЄТЬСЯ, ЯК ГОЛОВА,
відрубана голова волоцюги.

Вона промовляє уперше, і вдруге,
і втретє свої потойбічні слова:

Я ЛІТАЮЧА ГОЛОВА!

Над юрмищем площі нависло навскіс
її всевидюще летюче бароко.

Кров гусне в повітрі, розчахнутий зріз
тінь відкидає, важку і глибоку:

Я ЛІТАЮЧА ГОЛОВА!

Сокира невидима в місто ввійшла,
стягнути з помостів тіла безголові,
роззяви напились дешевої крові,

та зішкребе слід іржавий з чола

ПРИВИД ЛІТАЮЧА ГОЛОВА!

Жереш мелодрами телевізійні?

Ти розглядаєш драконів за склом!

Стіну тобі проламає чолом

ожила куля з Оркестру Фелліні —

Я ЛІТАЮЧА ГОЛОВА!

Запам'ятай, не сховатись ніде!

Площа приходить у схови, площа!

Бруківку темну свято полоще

і в Реберітаційне небо гряде

МАСКА — ЛІТАЮЧА ГОЛОВА

Я ЛІТАЮЧА ГОЛОВА

Я ГО ЛОВА ЛІТА

ЮЧА ГОЛО ВАЯ

ЧАГОЛО Ю АЯ

АО А О